

JOYCE DEEKS BIBELNOTER - ROMERBREVET

279 Romerbrevet 1:1-17

Evangeliet ... er Guds kraft til frelse for enhver, som tror

Paulus' indledning lader os ikke i tvivl om, at hans brev handler om *evangeliet* (nævnt 6 gange i dette afsnit), at det er *Guds* evangelium, og at det handler om *hans Søn*. Det er opfyldelsen af profetierne i De hellige Skrifter, vores Gamle Testamente. Det er ikke teoretiske læresætninger, men et budskab om kendsgerninger, nemlig, at Jesus Kristus, Guds Søn, døde og opstod fra de døde. Hvad det betyder, uddyber han i resten af brevet. Forkyndelsen af evangeliet virker troslydighed i dem, der hører det. Initiativet er hos Gud - det viser ordet "kaldet" (1,6,7). Men forkyndelsen kræver et svar fra de kaldede, lydighed mod det ord, der lyder. Møder vi altid Guds kald med ivrig lydighed?

HUSKEVERS: Romerbrevet 6:17-18.

280 Romerbrevet 1:18-32

Derfor prisgav Gud dem i deres hjertes begær til urenhed

Evangeliet åbenbarer Guds retfærdighed (17), og netop derfor åbenbarer det også Guds vrede mod uretfærdighed (18). Disse vers giver et kort overblik over menneskehedens historie; hvordan den mistede kendskab til Gud og derfor høstede fordærv. Beskrivelsen er uhyggelig moderne! Gud undskylder ikke menneskehedens med uvidenhed; tværtimod dadler han den for bevidst at skyde kendskab til Gud fra sig. Den ville ikke kende ham; hele afsnittet understreger menneskehedens ansvar for dens indstilling og handlinger. Passer det på menneskehedens som helhed, passer det også på det enkelte menneske og er en advarsel til den, der hører evangeliets tilbud. Afslår vi Guds retfærdighed, nedkalder vi Guds vrede over os.

HUSKEVERS: 2. Thessalonikerbrev 2:10-12

281 Romerbrevet 2:1-16

Guds retfærdige dom skal åbenbares

I Guds lys kommer vi alle til kort. Vi kan sagtens være med til at fordømme "syndere", der handler forkert, men med mindre vi gør det med bæven for Guds dom over vort eget liv, kan vi ikke undgå at befæste os selv i selvretfærdighed. Selvretfærdigheden er nok det, der mere end noget andet fremkalder Guds vrede. Det er åndelig stolthed, og enhver stolthed vækker Guds afsky; hvor meget mere, når det gælder det åndelige område, som om vi ikke behøver Jesu Kristi offer for vor synd. Lad os være yderst varsomme med at dømme andre, at det ikke fører til vor egen fordømmelse.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 8:7, 11b.

282 Romerbrevet 2:17-29

Omskåret er den, som er det i sit hjerte, i Ånden

Jøder satte deres lid til loven og omskærelsen og så ned på hedninger, der stod udenfor. De var sikre på, at de var i stand til at undervise andre i Guds lov. Men de tog fuldstændig fejl og brød loven, alt imens de troede, at de håndhævede den. Paulus selv er et eksempel herpå; før han mødte Jesus Kristus på vejen til Damaskus, var han en tro lovens søn og dog bekæmpede han af alle kræfter ham, der var lovens opfyldelse. Så bedrageriske kan vore hjerter da ikke være! Og dog, lad os heller ikke her være for sikre på os selv. Det er muligt at hage sig fast i Skriftens bogstav og dog forfejle dens Ånd. Lad os ydmygt bede om, at Helligånden til stadighed må oplyse vore hjerter og sind.

HUSKEVERS: Kolossenserbrevet 2:11-12

283 Romerbrevet 3:1-20

Hele verden (skal) stå straffskyldig over for Gud

Paulus underkender ikke jødens privilegier (1); det var gennem dem, at Guds ord blev givet til menneskeheden. Men når det gælder frelsen, har de ingen fordel (9). De har ikke opnået Guds retfærdighed ved at holde loven, for det magtede de ikke. De står som syndere for Gud på lige fod med hedninger-ne, for loven har blot afsløret deres synd, men ikke fjernet den. Det er dog det første skridt på frelsens vej, at stå straffskyldig for Gud og erkende det. Har vi gjort det, har vi ikke svært ved at godkende de "skrappe" citater fra Salmernes Bog om menneskets fortabte tilstand (10-18).

HUSKEVERS: Salme 130:3-4

284 Romerbrevet 3:21-31

Guds retfærdighed ved tro på Jesus Kristus

Alle har syndet, alle er straffskyldige, ingen har større mulighed for at frelse sig selv end nogen anden. Ind i denne håbløse situation træder Jesus Kristus frem i kraft af sin død på menneskehedens vegne og tilbyder Guds retfærdighed helt ufortjent! Ingen kan opnå den, men alle har lov til at tage imod den i tro som en gave. Hvilken lettelse, det ville være for os, hvis vi nu for første gang hørte om dette tilbud, efter at vi i årevis havde slidt og slæbt for at gøre os selv retfærdige og vidste, det ikke var lykkedes! Men er det mindre værd, fordi vi allerede har fået nåde til at tage imod det? Måtte det aldrig blive en selvfølge for os.

HUSKEVERS: Filipperbrevet 3:9.

285 Romerbrevet 4:1-12

Troen blev regnet Abraham til retfærdighed

Paulus forstærker sin undervisning om retfærdiggørelse ved tro (ikke ved at holde loven) ved at henvise til Abraham. Han var jødernes stamfader, men han opnåede ikke retfærdighed ved at holde loven, men ved at tro Gud. Det er derfor ingen ny lære, Paulus kommer med; allerede i Første Mosebog læser vi, at Abrahams tro blev regnet ham til retfærdighed. David stemmer i med en saligprisning, ikke over den, der er retfærdig, men over den, som Herren ikke tilregner skyld, men tilgiver (Sl.32:1-2). Her kan vi alle være med, hvis vi erkender vort behov.

HUSKEVERS: Ordsprogene 28:13

286 Romerbrevet 4:13-25

Han tvivlede ikke i vantro på Guds løfte

Abrahams tro hvilede på Guds løfte. Det var håbløst, at han skulle få en søn; han og Sara var blevet for gamle. Han lukkede ikke øjnene for denne kendsgerning, men over for den satte han Guds løfte som en endnu mere sikker kendsgerning: hvad Gud havde lovet, havde han magt til at gøre! I hans forhold til Gud byggede han på, hvordan Gud var, og denne tro blev regnet ham til retfærdighed (22). Bygger vi vort forhold til Gud på loven - at vi gør det rigtige - møder vi Guds vrede, fordi vi aldrig holder den helt. Følger vi derimod Abrahams eksempel og sætter vor lid til Guds løfte frem for noget hos os selv, da møder vi Guds nåde. Jesu opstandelse er "bevist" på, at vi er retfærdiggjorte.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 2:25

287 Romerbrevet 5:1-11

Vi er også stolte over vore trængsler

Gennem troens dør er vi gået ind i retfærdiggørelse, et "nådens område", hvor vi har fred med Gud og et levende håb (1-2). Vi er dog ikke i Himmelen endnu, og Paulus fortsætter med at tale om trængsler. Men han ser dem som et positivt hjælpemiddel til at virke i os det, som vi har grebet i tro, så "håbet" bliver et levende, virksomt håb. Det, der bærer gennem trængslerne, er Guds kærlighed, bevist ved Kristi død for os, hvorved han har forliget os med sig selv, mens vi endnu var fjender. Nu frelses vi ved hans liv. Helligånden åbenbarer denne kærlighed i vore hjerter, den er ikke en ønskedrøm, men virkelighed.

HUSKEVERS: Romerbrevet 8:35,37.

288 Romerbrevet 5:12-21

Men det forholder sig ikke med nådegaven som med faldet

Disse vers sætter Adam og Kristus over for hinanden, men ikke som "lige" modsætninger. Adam bragte hele menneskeheden under syndens og dødens herredømme ved sin synd. Jesus Kristus har ikke "blot" modvirket denne katastrofe. Det er "ikke med nådegaven som med faldet" (15) - "med gaven forholder det sig ikke som ..." (16) - "så meget mere" (15) - "endnu mere" (17). Der er ingen simpel sammenligning mellem Adam og Kristus. Paulus forsøger flere gange at sige "ligesom ...", men sammenligningen forsvinder, og Kristus træder frem ved sin lydighed som enestående Frelser fra syndens herredømme og formidler af Guds nåde.

HUSKEVERS: 1. Timotheusbrev 1:14-15

289 Romerbrevet 6:1-14

Så vi ikke mere er trælle for synden

Det er en utænklig tanke, at vi kan fortsætte med at synde, efter vi har taget imod frelsen ved tro på Jesus, og regne med, at så finder vi endnu større nåde! Tager vi imod frelsen, indebærer det, at synden mister magten over os. Hvad Jesus Kristus gjorde, gælder for os; vi er korsfæstet med ham. Vort gamle menneske er begravet med ham, og synden har ingen herredømme over det nye liv, som vi har ved hans opstandelse. Vi er dog til stadighed ansvarlige for hvilken "herre", vi giver magten over os. Derfor lyder opfordringen, at vi ikke skal lade synden, men Gud herske over os. Det er ikke det samme som selv at forsøge at "være gode".

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 2:24

290 Romerbrevet 6:15-23

I er blevet befriet fra synden og er blevet trælle for Gud

Paulus fritager os ikke for ansvaret for vor synd. Tværtimod gør han det klart, at vi bestemmer selv, om vi vil stille os til rådighed for synden eller for retfærdigheden, og hvad vi end vælger, er vi "trælle" for synden eller retfærdigheden, Satan eller Gud. Der er ingen "middelvej", hvor vi står helt frit og kan gå vor egen vej. At handle som vi selv vil, er ikke frihed; tværtimod ved enhver, der giver efter for selviske lyster, at han er bundet af dem. Han er kort sagt syndens trælle. Sand frihed finder vi kun som Guds trælle! Under hans herredømme ånder vi frit. Føler vi os ufrie, er det måske, fordi vi trods alt stadig lever under loven og ikke under nåden.

HUSKEVERS: Galaterbrevet 5:13

291 Romerbrevet 7:1-6

Vi er tjenere i Åndens nye liv, og ikke i bogstavens gamle

I kapitel 6 har Paulus vist, at det at være under nåden i stedet for under loven ikke fører til synd, men tværtimod til retfærdighed. Her slår han fast, at loven ikke har krav på os som kristne. Det er, fordi lovens gyl-dighed slutter ved døden, og vi er døde med Kristus. Lovens funktion er at afsløre vor syndige natur, men den kan ikke ændre den. Kristus har brudt den syn-dige naturs magt og derved lovens magt ved at tage den med i døden. I hans opstandelse kommer vi un-der Åndens styrelse. Loven bragte dødsdommen over os, men Ånden bringer liv. Det er alt sammen noget, Kristus har gjort, og vi må tage imod det ved tro, selv om vi dårligt kan "forstå" det.

HUSKEVERS: 2. Korinterbrev 3:6.

292 Romerbrevet 7:7-25

Viljen har jeg, men udføre det gode kan jeg ikke

Paulus' erfaring er også vores; der er en fortsat kamp i os mellem det gamle og det nye liv. Disse vers uddyber den korte erklæring i vers 5, at loven kalder synden frem. Loven er god, men dens forbud giver vor syndige natur lyst til netop at gøre det forbudte. Det ser man tydeligt i et lille barn, der begynder at høre sine forældres: "det må du ikke". Paulus om-taler synden som en magt, der hersker over det uigenfødte menneske. Han kan ønske at gøre det gode, men han mangler kraften til at gennemføre det. "Jeg elendige menneske!" - ja, men her ender historien ikke; der er en større magt, som kan befri os fra syndens magt, nemlig Jesus Kristus, vor Herre.

HUSKEVERS: Judasbrevet 24-25

293 Romerbrevet 8:1-11

Ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus

Når vi læser disse vers, forstår vi, at det gælder om at leve i lydighed mod Ånden, at lade os lede af Ånden (5.g.o.), at være i Ånden (9). Skulle vi være i tvivl, om vi er i Ånden, gør Paulus det klart i vers 9, at det er det samme som at tilhøre Jesus Kristus. Hører vi ham til, er det naturligt for os at lad os lede af Ånden, for det er hans Ånd, der bor i os. Det er ikke en ny lov, vi skal leve op til, men et nyt liv, Gud har givet os, og som vi skal lade fungere - vi skal "lade os lede" af Ånden. I stedet for fordømmelse fyldes vi af liv og fred (6). Lad os takke Herren for det.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 2:12

294 Romerbrevet 8:12-27

I har fået den Ånd, som giver barnekår

Vi bliver ikke bare kaldt "Guds børn", vi har Åndens vidnesbyrd inden i os, at vi virkelig har fået del i hans liv. Endnu er det som en skjult skat, der ikke er kom-met til fuld udfoldelse, fordi den er begrænset i vore legemer, der endnu lider under syndefaldets følger sammen med hele skabningen. Men vi lever i håb - et sikkert håb - om fuld forløsning. Når Guds børn engang åbenbares i herligheden, får det virkning for hele den øvrige skabning, der da bliver endeligt befriet fra den forbandelse, der ramte hele verden ved syndefaldet, og som gør, at alt hernede er dømt til forgængeligheden; det kan ikke føre til noget varigt. Det er noget at se frem til!

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 3:2-3

295 Romerbrevet 8:28-39

Er Gud for os, hvem kan da være imod os?

Vi er forud bestemt til at blive Guds Søns billede lige! Ser vi på os selv, må vi erkende, hvor umulig en opgave det er. Men det er ikke vor opgave; Gud har påtaget sig at gøre det. Han begyndte ved at give sin Søn som syndoffer for vor skyld. Er han gået så langt, kan vi være sikre på, at han vil nå sit mål. Det fuld-komne offer er grundlaget for hans forhold til os; han kalder os, gør os retfærdige og herliggør os, altsam-men på grund af Jesu Kristi værk og ikke vore gernin-ger. Kristus Jesus beder for os (34), Ånden beder for os (26). Den treenige Gud er forenet i denne gerning; derfor lykkes den.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 13:20-21

296 Romerbrevet 9:1-18

Jeg forbarmer mig, over hvem jeg vil

Dette er et mægtigt kapitel om Guds suverænit. Lad os ikke være bange for at se denne kendsgerning i øjnene, og lad os samtidig glæde os over, at han er både kærlighed og fuldkommen retfærdig. Vi har nok en grundlæggende uvilje mod, at Gud helt suverænt blot kan vise nåde, mod hvem han vil. Er det ikke uretfærdigt? Men nej, det kan det aldrig blive, så sandt som Gud ikke kan være uretfærdig. Problemet, Paulus behandler, er, at Israel stort set har forkastet Messias, og som resultat er der kun forholdsvis få jøder i den kristne menighed. Han slår fast, at Guds ord ikke har svigtet. Guds løfter til Abraham gælder hans åndelige afkom, billedligt fremstillet som Isaks (løftets) børn og Jakobs (udvælgelsens) børn.

HUSKEVERS: Galaterbrevet 3:29.

297 Romerbrevet 9:19-33

Er pottemageren ikke herre over sit ler?

Igen møder vi den for menneskets stolthed uacceptable kendsgerning, at Gud har suveræn magt over sin skabning - men hvor logisk! Det er ikke underligt, at mennesker har forsøgt at afskaffe Skaberens og finde på teorier for deres opståen, der fratager ham hans rettigheder over dem. Men det gør selvsagt ingen forskel på deres virkelige status som skabte væsener under ansvar for Gud. "Vredens kar" tolereres, indtil de har tjent deres formål; de kar, han har forbarmet sig over, bestemt for herligheden, har intet at rose sig af; de er Skaberens værk. Sagt på en anden måde: barmhjertighedens kar vandt retfærdighed ved at tro på Jesus: men vredens kar stødte sig på denne anstødssten, at de ikke kunne opnå retfærdighed ved egne gerninger.

HUSKEVERS: 2. Timotheusbrev 2:21

298 Romerbrevet 10

Med hjertet tror man til retfærdighed

Jøderne var nidkære for Gud, men ikke på den måde, Gud ønskede; derfor var deres iver mere til skade end til gavn. De bøjede sig ikke for Guds anvisninger, men forkastede forkyndelsen om, at Kristus var enden på loven, og at retfærdigheden kunne fås ved tro på ham og ikke ved egne anstrengelser for at holde loven. Jøderne var ikke udelukket fra frelsen, men de lukkede sig selv ude ved ikke at adlyde evangeliet; de ville opnå retfærdighed ved egne gerninger. Lad os se til, at vi ikke forsøger at dyrke Gud på vor egen måde, men at vi følger hans klare ord. Retfærdigheden fås kun ved tro på den opstandne Jesus Kristus, som alene har opfyldt Guds lov. Han, ikke loven, er vejen til Gud.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 14:6.

299 Romerbrevet 11:1-16

Gud har ikke forkastet sit folk

Israels afvisning af evangeliet var et virkeligt problem for Paulus, men han søgte at få Guds lys over det. Der var en rest i Israel (deriblandt Paulus selv), der ikke havde afvist evangeliet, men havde taget imod Guds nåde og opnået retfærdigheden fra Gud, som Israel forgæves havde arbejdet for. Israel som helhed var blevet forhærdet, men selv dette præsenterer Paulus positivt som et led i Guds frelsesplan; det havde ført til, at evangeliet med bud om frelse var kommet til hedningerne. Han ser frem til, at også Israel til sidst vil omvende sig, og at deres modtagelse i Kristi menighed vil få endnu rigere følger for verden, end deres forkastelse fik.

HUSKEVERS: 2. Petersbrev 3:9.

300 Romerbrevet 11:17-36

Vær ikke overmodig, men frygt

Paulus advarer hedningekristne imod at hovmode sig over for vantro jøder. Hvis jøderne, som oprindeligt var Guds udvalgte folk, kunne sættes til side på grund af deres vantro, hvor meget mere hedningerne, hvis de forlader troens grundlag. Det betyder ikke, at vi hele tiden skal være bange for at blive "hugget af", men at vi skal erkende, at vi har vor plads iblandt Guds folk ved Guds nåde og derfor ikke har nogen grund til at prale. På denne måde bliver vi ved Guds godhed. Paulus' fordybelse i jødeproblemet har forøget hans beundring for Guds fremgangsmåde, og han bryder ud i tilbedelse, som til dels er en erkendelse af, hvor lidt han alligevel forstår!

HUSKEVERS: Galaterbrevet 6:14

301 Romerbrevet 12:1-8

Det skal være jeres åndelige gudstjeneste

Gud gav os sin Søn, Jesus Kristus. Det tænker vi særligt på ved juletid. Han kom til verden og levede blandt mennesker, men han var hele tiden til rådighed for sin Fader. Vi er kaldet til at følge ham. Vor åndelige gudstjeneste er at give os selv helt til Gud, således at han frit kan disponere over os. Vi kan give mange penge til Guds riges sag og forblive som andre verdens børn uden at tjene Gud; men vi kan ikke give os selv til Gud og forblive uforandret. Vi er blevet en del af et nyt fællesskab, og under Guds styrelse vil vore forskellige nådegaver blive udnyttet til fælles gavn.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 2:5

302 Romerbrevet 12:9-21

Gengæld ingen ondt med ondt

I samfundet som helhed er der lidt af den ånd, der beskrives her, når vi nærmer os julehøjtiden, hvor de fleste ønsker at glæde andre; men det skulle gerne praktiseres året igennem. Disse konkrete formaninger, så let at "forstå", hjælper os til at prøve os selv og se, hvor vi kommer til kort. Lad os på ny bringe vore legemer til Gud (1), så han må få lov til at forvandle os. Disse vers beskriver, hvordan Jesus levede på jorden. Men han er mere end et eksempel; han er også vort liv. Formaningerne er ikke en ny lov, vi skal prøve på at følge i egen kraft, men en beskrivelse af et liv, hvor Jesus får lov til at virke. Mon ikke vi burde vise meget mere af denne frugt af hans frelsesgerning i os?

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 2:21

303 Romerbrevet 13

Kærligheden er altså lovens fylde

Måske ville vi betale vor skat med større glæde, hvis vi huskede på Paulus' ord, at de styrende er Guds tjenere til bedste for borgerne! Vi kan takke Gud for ordnede forhold i vort land og bede for dem, der har fået ansvaret for at regere. En vis kærlighed til næsten blusser op omkring juletid, men virkelig kærlighed varer ved. Love for at beskytte vor næste er overflødige, hvor kærligheden råder. Kærlighedens lov går langt ud over de ti bud, og den fører ikke til selvretfærdighed, for kærlighedsgerninger udspringer fra et ægte ønske om at være til hjælp. Det var Guds kærlighed, der sendte den Herre Jesus til jorden for at blive vor Frelser.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 3:16.

304 Romerbrevet 14:1-12

Vi skal jo alle stå frem for Guds domstol

Her er ikke tale om direkte synd, som er oplagt forkert for enhver, men om ydre ting, hvor kristne kan have divergerende meninger. Bibelen giver intet fast livsmønster som passende for en kristen; ydre ting kan variere efter forholdene og opdragelse, men det er afgørende, at enhver retter sig efter sin egen samvittighed oplyst af Herrens Ånd. En væsentlig ting, som Paulus fremhæver her, er, at vor egen samvittigheds opgave er at holde justits over os selv, og ikke over andre! Vi er ikke sat til at dømmе hinanden; vi har nok med os selv, når vi tænker på, at vi hver for sig skal aflægge regnskab over for Gud. Men lad os her i Julen takke Gud for, at han sendte sin Søn for at frelse verden (Joh. 3:17).

HUSKEVERS: 2. Korinterbrev 5:10.

305 Romerbrevet 14:13-23

Ingen må bringe sin broder til at snuble eller falde

I stedet for at kritisere hinanden, peger Paulus på kærlighedens langt højere indstilling: at tage hensyn til hinanden. Kærligheden går så langt, at den vil indskrænke personlig frihed for at undgå at være til anstød for en anden kristen. Der er en forkert hensyntagen, der i virkeligheden er at indgå kompromis; men der er også en hensyntagen, der redder andre fra at snuble. Det er dødsens farligt for en kristen at handle imod sin egen overbevisning, blot fordi en anden handler sådan, for så mister han fuldstændig fodfæste og kan lokkes til hvad som helst i frihedens navn.

HUSKEVERS: Romerbrevet 15:2

306 Romerbrevet 15:1-13

Så I enigt med én mund lovpriser Gud

Indbyrdes enighed i menigheden kommer ikke af sig selv. Baggrunden for den er et fælles håb baseret på Skrifterne, ikke som døde bogstaver, men som det levende Ord, hvor vi møder udholdenhedens og trøstens Gud. Udholdenhed er nødvendig i vort indbyrdes forhold. Vi må tage os af hinanden, formidle trøsten, hvor den behøves, være overbærende og ikke blive utålmodige eller opgivende. Jo mere vi indser, hvor stor en nåde Kristus har vist os, at vi er kommet med i hans menighed, des nemmere vil vi kunne acceptere hinanden og enigt prise Gud. Glæde, fred og håb trives i en forenet menighed under Helligåndens ledelse - til Guds ære.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 4:1-3

307 Romerbrevet 15:14-33

At kæmpe sammen med mig i jeres bønner for mig til Gud

Paulus fremhæver sit mandat fra Gud til at formane dem, som han har gjort, og som har frembragt resultater ved Guds kraft i hele området. Men nu efter hans egen bedømmelse var hans opgave i Asien tilendebragt (23), således at han følte sig fri til at rejse vestpå til Rom og videre til Spanien. Vi ved fra Apostlenes Gerninger, at det ikke gik helt, som han havde planlagt. Da han kom til Jerusalem med gaven til de hellige, blev han arresteret, og først efter et par år nåede han Rom, og da stadig som fange. Men han havde ikke efterladt en halvfærdig gerning bag sig. Han beder her om forbøn for sine rejser, og den var med til at bevare ham igennem de uventede trængsler, der lå forude.

HUSKEVERS: 1. Tessalonikerbrev 5:25

308 Romerbrevet 16:1-16

Hun har selv stået mange bi, også mig

Paulus slutter sit brev med mange personlige hilsener. Føbe beskrives som "menighedstjener", måske ikke nogen officiel stilling, men hun fik den ros af den store apostel, at hun havde stået mange bi, ham selv med. Der er brug for os alle i menigheden, for selv de "største" trænger til hjælp. Lad os være blandt dem, der hjælper, frem for at kritisere. Vi kan begynde med forbøn, og der vil ofte vise sig praktiske måder, hvorpå vi kan hjælpe. Priska og Akvilla, som vi har mødt i Apostlenes Gerninger, får den ros, at de har vovet deres eget liv for at redde Paulus. Han nævner mange flere, som han kender personligt, og som får et anerkendende ord for deres ståen med i arbejdet for Herrens sag.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 4:16.

309 Romerbrevet 16:17-27

At I må have visdom til at gøre det gode

Brevet har undervist grundigt i det sande evangelium, Guds evangelium om hans Søn, og Paulus slutter med en advarsel mod falske lærere: "Hold jer fra dem!", siger han. De skaber splittelse; diskuter ikke med dem, for med søde ord kan de forlede troskyldige mennesker. Brug hellere tiden til at lære mere om sandheden, at få visdom til at gøre det gode. Fredens Gud kæmper for dem; Satan er overvundet. Den afsluttende lovprisning slår endnu engang fast, *at* det er Guds kraft, der virker gennem evangeliet, og ikke *vor*; *at* evangeliet er hans åbenbaring og ikke mennesketanker. Derfor er æren hans ved Jesus Kristus til evig tid.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 3:20-21